„ЗАСТАВА“ излази редовно: средом, петком и недељом на целом табаку, утерком на по табака.

Цена је за Аустро-Угарску:
на 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.
на четврт године . . . . . 3 ф. 50 н.

За Србију:
на четврт год. 8 дин., на по год. 16 дин.

Народни бројеви од петка, нарочито за шире народне кругове уређени, могу засебно да се претплате, а цена им је:
за 1 месец . . . . . 25 нов.
на четврт године . . . . . 75 нов.

ЗАСТАВА.

ОРГАН СРПСКЕ НАРОДНЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

За ОГЛАСЕ плаћа се по 6 новч. од сваке врсте оваких ситних слова; за жиг се плаћа по 30 нов. сваки пут.
За „Приспослено“ плаћа се 20 нов. од врсте.

ДОПИСИ шаљу се уредништву а претплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ.“

Уредништво и администрација „Заставе“ налази се у кући г. Јов. Чавића, на пијаци.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се.

РУКОПИСЕ не враћамо.

Поједини бројеви стају 10 нов.

БРОЈ 177. У НОВОМ САДУ У НЕДЕЉУ 22. НОВЕМБРА 1898. ГОДИНА XXXIII.

Адреса саборских посланика

У Карловцима ликују. Стигла им је вест из Беча, да је адреса саборских посланика оданде већ послата путем надлежне власти барону Живковићу, без икакве примедбе.

Дабогме, да ми у овоме не видимо успеха. Али због тога није још време, да противници автономије ликују, нити ми треба да очајавамо.

Наши су противници силни. Наша неродољубива хијерархија удружила се са данашњом угарском владом и хоће по сваку цену да нам натури јединствени статут. Имају већ и милијун форината и имају план, како ће да протуре у идући сабор само онакве људе, који су равни њиховим чизмама. Па нема сумње, имају ти људи уплива и у највишим круговима.

Али запамтите, има уплива и народ. Са будним, свесним, трезвеним народом увек су рачунали сви фактори и увек ће рачунати. Само народ треба то да и докаже.

До сад је пала тек прва карта и увимимо — противник је убио ту карту. Но игра с тим није још ни из близу свршена. Ми имамо још близу 700 карата у рукама, имамо близу 700 српских православних општина, које ће да израве становиште народа.

Ово је тек прва молбеница, молбеница саборских посланика. Наши саборски посланици држали су овог пута, да не треба да пишу адресу у име сабора. А могли су. И што нису учинили пре, могу после.

Сабор је изабрао из своје средине одбор двадесторице, коме је поверио састав адресе на Њег. Величанство, у којој адреси да се изнесу све повреде нанесене нашој автономији за последњих 30 година и да моле сабор: са свима уставним правима, која му припадају

Посланици су после сабора писмено изјавили својим бирачима, да ће тај одбор наставити свој рад. И могло је бити, да тај одбор, као такав, напише и пошље адресу, а да га уз то помогне множина посланика.

Већина то није хтела учинити онда. Отворен јој је пут, да то учини сад. И нема сумње, да би требала да учини или као одбор или као посланици, па и да изађе депутацију Њег. Величанству.

Јер и ако се овом приликом на меродавном месту схватила ствар може бити тако, да су посланици само приватне личности, сад ће им бити олакшан посао, јер се ево покренуше наше општине, наша автономна тела, која у својој целини заступају цео народ, автономна тела, с којима се рачуна у свакој прилици. Те су општине отпочеле шиљати молбе, па ће и продужити. Молбенице су почеле одлазити пре две недеље и оне ће одлазити месецима. И не може нити, да то не упадне у очи. И што је учињено с једном, тешко је учинити са стотинама. И у том дугом низу времена, упашће у очи и то: зашто моле те општине сабор са свима уставним правама његовим? Зар није било тога до сад, а требало је да буде? И одговор на то питање изведен је јасно у молбеници новосадске општине, јер су тамо наведене све повреде нанесене нашим досадашњим саборима за време уставног живота. И показано је, зашто је петровдански сабор решио такву молбу и зашто су општине прихватиле ту мисао

Главно је, да наше општине не спавају, но треба све изреда да учине своју дужност. И главно је, да их нико не задржава од тога, а ако их ко и задржава, да тога не слушају.

Општине, чините слободно своју дужност! Изнесите отворено оно, што вам је на срцу. А кад се и опет састану саборски посланици, да учине оно, што су обећали и што треба да учине, они ће наћи прокрчен пут и могу казати: Гле, народ је чак и против отворене воље многих нас изашао пред престо Њег. Величанства, да тражи помоћи, јер овако како је данас није добро. И то ће бити најсилнији аргумент у рукама саборских посланика.

У овом озбиљном времену биће јачи, кад укажу на глас свесних наших општина и то ће запушити уста оним денунцијантима, који су увек дошаптавали: Ово што се чини, не чини народ српски, то чини само један део његове интелигенције.

И престолничка штампа почела је да прати покрет наших општина и да рачуна с њим. И она ће га пратити још јаче. И потребно ће бити, да се та штампа и посланици и сви меродавни кругови и личности још боље обавесте о том покрету. И како нам је познато, спремају се брошире на немачком и мађарском језику о том покрету, и у тим књижницама ће се изнети: зашто наш народ моли сабор с уставним гаранцијама и како се поступало с тим саборима за ово тридесет година.

Нека се радују они у Карловцима, ми не очајавамо. У великој игри пала је тек прва карта. А народ их има у рукама стотинама. Па и кад изгуби једну игру, он ће започети с нова другу . . . Па ако буде потребно, наставиће је и његова деца . . . Јер ми без наше народно-црквене самоуправе не можемо живети и не можемо бити задовољни

Продаја каје.

Будимпештански мађарски лист „Алкотмањ“ има чланак о продаји беочинске каје. Н пада ту продају и каже, да у том послу није поступљено по закону.

Оренштајн, Шпицер и патријарх начињише уговор, а обишли су и српски народно-црквени сабор и угарску владу, Ту ствар није поднела краљу на потврду угарска влада, као што то увек иначе бива. но хрватски бан.

За тим вели „Алкотмањ“ од речи до речи ово: „Зашто је патријарх Бранковић спречио, да ову ствар изнесе пред српски народно-црквени сабор, то спада на други, веома таван лист. Доста је кад кажемо, да су за беочинску кају нудили пре десет година 250.000 фор, а данас, кад она већ и због инвестиција вреди најмање двапут толико, данас је продата за сто и неколико хиљада“

„Алкотмањ“ напада због овог угарску владу и каже: Ако Барон Банфи хоће да обвеже српског патријарха и хрватског бана, нек им пошље на поклон мађарског дувана и неколико акова добра вина, а не да им жртвује поштовање закона. Последице овога злог чина, каже „Алкотмањ“, већ се појављују. Повреда закона узбунила је Србе у јужним крајевима Угарске. Они хоће да зову патријарха на одговор. Но патријарху Бранковићу било би веома незгодно, кад би српски народно-црквени сабор затражио од њега рачуна, због продаје каје, и зато није допустио да сабор сам себи ствара дневни ред. Зато је тај сабор одгођен и за то га не сазивају. **Умирење Срба и углед мађарске државе захтевају да се уклони барон Банфи са министар-председништва. Ако се то не деси у најкраћем времену, можемо бити приправни на то, да ће српско питање разбуктити се још јаче и од романског питања.“**

Ко је властан био да подноси краљу на потврду уговор о продаји каје, о том ми сад нећемо да говоримо. Нас се тиче сад понајвише то, што је каја продана без пристанка сабора. Патријарх је ту учинио очиту незаконитост, а саборски одбор није учинио оно, што је био дужан, да спречи ту незаконитост,

С тога и ми велимо: Углед српске цркве и српске автономије захтева, да се сабор разрачуна с онима, који харче и продају народна, манастирска добра.

А они који то бране — отворено или скри ено, тима велимо: уклоните се! Ми знамо, да има многих, којима је трн у оку молбеница новосадске општине, само за то, што се у њој спомиње — каја и жигоше се. Само то не кажу отворено, него измишљају којекакве разлоге. Али иде време и то ће време здерати свакоме са лица образину.

Нови Сад, 21. новембра.

Привремено поравнање. Као што смо већ у пређашњем броју изнели, обе владе се сложиле како у питању привременог поравнања тако и квоте. Предлози о поравнању оснивају се на status quo и подноће се ових дана и једном и другом парламенту. Како је главан смер и једне и друге владе, да се заједница по што по то одржи, то су се оба министра председника сложила у томе, да се привремено поравнање на далеко дуже време протегне, но што је из почетка било утврђено. Из овога се јасно види, да се обе владе овом приликом научиле памети.

Већ су се због привременог поравнања двапут опекле, протежући га само на кратко време, у нади, да ће у саборима моћи створити стално поравнање. Али сада донеше по себе повољнији закључак, привремено поравнање протеће се на много дуже време. Из тога се најбоље види, да обе владе не верују у скорашњу солидност и редован рад оба парламента, па хоће себи леђа да осигурају. Увиделе су и саме, да рада и поретка неће скорим бити, па хоће да, владају и неуставним путем и свакако — тек само да владају.

Исто тако је решено, да се и досадашњи одношај квоте протегне и на идућу годину. Владе се надају, да ће оба пар-

ПОЛИШТАК

ЧИКАНОВА ИСПОВЕСТ.

Говори он сам.

Хеј празни снови, празне наде!...

Још никад нисам чуо за рђавог таста, али за рђаву пуницу увек. Ја сам у томе сретан, јер је нисам, нисам ни познавао. Умрла је пре моје женидбе. Мислио сам, да ће нам брак због тога сретан бити.

Хеј празни снови, празне наде!...

Још одмах у почетку уверио сам се, да ја нисам жену узео, него и таста. По цео дан био нам је на врату. Зато сам га од миља и »татулом« звао. Жени је обично говорио:

— Богме, ти рђаво изгледаш?! Каква си била, као град! Једи више меса; шетај се! Не штеди ни времена, ни новца!...

Кад уђе у собу, онда ће мени:

— Не згури се кад пишеш! Не сагибај се на папир! Једанпут ћеш огуравити и ослепити од тога... Како виси она слика?! Као да ће пасти. То треба наместити!

Нађе чекић и кљеште, па почне свој занат. Вади, куца, вади, куца, док не избуши сав зид и онда напослетку опет обеси слику где је и била.

Оде орману:

— Хохо! Та овај не стоји добро!... Продрма га, и разбије два ибрика за кафу.

— Па и ова брава не ваља! Двапут треба забравити, а не једанпут. Морам ја то оправити!

Тури кључ и проба... кр... кр... њек! Сретно остане унутри.

Ни прозор му се није допадао.

— Какве су ове флеке?! То треба да је чисто! Ножем почне: њис... њис .. њис!... Пријатни гласови, што може бити!

Кад полази кући онда још заврши:

— Оне књиге не стоје добро! — Кревет стоји криво! — Капут није добро сашивен! — На ове се новине више не преплаћуј! — Слугу одпусти до ђавола! Ципеле нека ти онај више не шије! — И тако даље, и тако даље.

Тако је то викао од јутра до подне, од подне до довече. Увек савет, намештање, кућање... Крио сам се, само да не видим »татулу«.

Увидим ја, да се већ више овако не може. Овоме треба лека. Дуго сам мислио, шта да радим. Паде ми на памет дивна мисао и узвикнем: »Хеурека«! Знам шта ћу! Ваљда ћу га тим отерати од куће!

Сетих се оног препредног мајстор Куштре и његове »опциговане« памети.

— Па шта — каже он — код мене је увек жена крива! А ништа ми лакше, нег' се посвађати с њом. Дођем ја — вели — к'о човек мало насвиран кући, па још с врата, на прилику, место помоз бог из све снаге трескац шубаром о земљу. Све брује! Ако Кида подигне шубару, а ја на њу злим: »Како је ти — тамо њој овог и оног — смеш дирнути, кад је ја бацим?!« Па одма држ' по њој. А ако се, другдаш, жена чини невешта, па и не шумиња за моју шубару, а ја опет на њу злим: »Зар ти не можеш дићи ту шубару?! Ако сам ја бесан, зар и ти да си бесна?!« Те опет по ђиди...

Увек мој брајко, жена мора бити крива! — клео ми се мајстор-Куштра.

Ах, дивне памети! суну ми кроз главу. Та ова мајстор Куштрина тактика не би можда ни мени шкодила! Смишљено-учињено.

Једно вече седим са женом и вечерам. Мислио сам, како да почнем. Немилице сам пио вино, само да дођем у ватру. Чекао сам згоду.

— Зашто не поједеш овај батак.? рече она.

— Зашто не поједем?! Хоћеш да покварим стомак?

— Али, за бога, како можеш бити таки?

Ово тако њежно рече, да сам био скуван. Хтео сам већ да је пољубим, ал ми паде на памет: Хохо! данас ми треба дар-мар у кући, а не то!.. Опет наставим са вином.

— Данас нешто много пијеш? рече смешећи се.

— Много?! И то ми завидиш? Волела би, да воде пијем и леба једем, а ти сваке године шест шешира да купујеш!?

— Али, шта ти је?

— Нећу да трпим више, па крај!

Пићу и јешћу колко је мени воља
Не заповеда ми нико!

— Но, но, па ради шта знаш, умиривала ме она.

— И хоћу! Нећеш ме више учити. Знам ја; нисам ја магарац!

— Ето га на, сад је магарац?! Чуди се женка.

— Ја магарац? И још смеш рећи? Ево ти — и опаучих је по леђи онако не баш »мила ради«. И то јој је доста било!

Завриска зајаука, мислим подиже кућу на главу. И као фурија одјури управо оцу. Не потраја дуго ал ево ми »татуле« са кишобраном. Још на врати се развика:

— Где си ниткову?! Убићу те! Чекај само убицо!..

И утрча у кујну, а отуд у собу.

— Где си, вуцибатино и хуљо једна? — распиштољио се он. Како ти смеде дирнути моје дете?

Да комедији буде што пре крај, испрсим вам се и ја, па пред њега. Ал у том он већ завитла кишобраном и некако ме одалами по руци.

— Даље од мене, јер сад ће бити триста чуда; загрмих ја. Ал одмах се и безобзирце окретох, залупих врата и пресекох му пут за собом. А мој »дин-душман« оста сав запањен и укочен од чуда.

Још ми је дуго и дуго звонило у ушима оно његово милозвучно: »Где је нитков? Та убићу га! Чекај, убицо!..«

Тог славног дана нисам се скрасио код куће. Сећам се као кроз маглу само толико, да сам тек после поноћи стигао кући.

Жена ми још седи за столом — сва уплакана. А ја јој се узео извињавати и преклињати је свим светитељима, да ми опрости; признадох да сам прекардашио И сиротица веровала ми...

ламента усвојити овај предлог о квоти, а у случају да то не буде, онда ће порадити, да владар сам одреди квоту.

Седница варошког заступства.

У среду је одржана седница новосадског заступства. На дневном реду било је више тачака. Седница је текла доста бурно, нарочито се развила жестока дебата о предлогу: „Установљење тарифе за побирање калдрмарин на транспорте, који су парним лађама, шлеповима и жељезницима увезени“. Предлог овај је начелно усвојен, изабран је један одбор, који ће га предати и поднети идућој седници на коначно решење.

Одмах у почетку седнице представник г. Сава Стојковић поднео је на г. градоначелника интерпелацију због покрштавања имена и пропратио је овим речима:

Славно заступство!

Ја ћу бити слободан поднети на г. градоначалника једну интерпелацију.

По народносном закону имамо ми представници права, да говоримо овде матерњим језиком (§. 3). Имамо права, да се и записник води на нашем матерњем језику, ако то затражи нас петина (§. 2). Имамо права да тражимо, да г. чиновници говоре овде с нами такође на матерњем језику нашем (§ 6).

Па кад закон налаже, да г. чиновници треба да опће с нама по могућству на матерњем језику, ја мислим да се ту подразумева, да треба бар да прозивају наша имена на матерњем језику. То се овде на жалост не догађа, него од Саве праве Шебек, од Мите праве Деме, од Живана Витаљош и т. д. Ја нећу да правим сада предлоге ни да изазивам дебату, него подносим на г. градоначалника ову интерпелацију:

Да ли је г. градоначалник приметио, да г. варошки бележник не води рачуна о крштеним именима Срба овог представништва, но их покрштава мађарским именима?

Ако није до сад приметио, хоће ли г. градоначалник од сада пазити, да то више не буде?

Ако је већ то приметио, како он то доводи у свезу са народносним законом од г. 1868. И мисли ли одмах наредити г. бележнику, да представнике овог тела прозива њиховим крштеним именима, нарочито пак оне да прозива тако, који то захтевају?

Ја знам за §. 44. закона о вођењу матрикула Тај параграф вели: Нико не може носити друго какво име до оно, које му је забележено у матрикулама. Али ми који смо овде нисмо заведени у те матрикуле. Ја сам крштен Сава и остајем Сава. Да сам се родио пре годину, две дана (наопако, не желим, јер бива све горе), онда би ме могли звати Шебек, ал овако не.

Г. градоначелник је одговорио, како се ово не дешава из хрђаве намере, већ ради лакшег вођења званичних ствари изашла је једна министарска наредба, којом се налаже, да се морају имена покрштавати мађарски. Уједно је рекао, да су многи правили због тога злоупотребе, и с тога се министарство обратило на мађарску академију наука, да преведе сва имена, те се тако једном за свагда стане на пут злоупотребама. Г. Сава Стојковић није се задовољио са одговором г. градоначелника, већ је задржао себи право, да у идућој седници у тој ствари поднесе своје нарочите предлоге. На питање г. председника; да ли скупштина прима на знање одговор г. градоначелника, устао је свештеник г. Божидар Поповић и изјавио, да Срби не могу тај одговор на знање узети. Г. жупан је ставио на гласање и по себи се разуме да је већина узела на знање одговор г. градоначелника. Ми са своје стране примећујемо ово: Ми знамо за ону министарску наредбу о покрштавању имена, али знамо врло добро и то, да је закон много претежнији и старији од једне такове наредбе А Срби представници добро би урадили, да се послуже законом и потраже, да се записник води и на српском језику, кад је господи званичницима тако на срцу, да имена помађарују и против воље дотичног представника.

Ал сутра дан зором ево ми »татуле« на врата.

— До год сам жив, узвикну танко гласовито, до год сам жив, преко твог прага више не прелазим!

Ах, Бого мили, за те »златне« речи мал' што га нисам — у чело пољубио!

Бадава, цео план ми је испао за руком. Добро сам ја изинцилирио, да — »конац дело краси. . .«

* * *

Тако чикан. И то му је најискренија исповест — по мојим белешкама. Но ма како да се чикан искрено — као честита хришћанска душица — исповедио, то му још не даје права на опроштај за толика »богомрска« дела. . .

А да и моји поштовани читаоци, не би — с опроштењем и у зао час — криво помислили, да се и ја, као »скорописац«, слажем са чиканом, ил' да његов рецепт — наопако — још и одобравам, ево хитам да се што пре разумемо и споразумемо:

Ево руке, да ја ни у сну нисам — чиканов присталица!

А ви, честити зетови са красним пуницама и пунцима — слажетел' се са мном?!

Ст. Бечеј 17. новембра 1898.

Љуба
из потиског клуба.

У одбрану автономије.

Молбеницу Њ. В. краљу, да се наш одгођени народно-црквени сабор што пре састане, и да се том сабору ујамче сва права његова, закључиле су поднети до сада ове општине: Нови Сад, Стари Бечеј, Фелдварац, Бегеч, Ириг, Лединце, Кула, Силбаш, Уљма, Стари Сивац, Стари Врбас, Товаришево,Ештин, Врањево, Српски Елемир.

*

Врањево. Јављам вам, да се наша свесна општина једногласно прикључила молби новосадске општине. Поред тога је једногласно решила, да се умоли епархијски административни одбор, да сазове епарх. скупштину, која ће заузети становиште према незаконитом решењу саборског одбора.

*

Српски Елемир. Ми Срби Елемирци једва дочекасмо дан, да се сакупимо у црквеној скупштини и сложно придружимо дичној новосадској општини. И тако је било. Не беше ту приговора, већ једногласно решисмо и придружисмо се молби новосадске општине. Ми учинисмо што нам српска свест и света дужност налаже. Остале српске посестриме сад је на вас ред!

*

Посланичка конференција. Читамо у „Србадији“: Знамо да ће се многи противник народног покрета запитати: шта наопако зар опет посланичка конференција. На то ми одговарамо: не бој те се та конференција не ће бити у Срем. Карловцима, него ће бити у једном банатском месту и ту ће се банатски посланици договорити: кад да пођу у народ и како да тај свој рад удесе, па бар да ту буде солидарности и једнообразности, а не да и ту вуче сваки на своју страну те да народ једном рекне: аратос вас било О овој ствари биће у своје време опширнија говора.

*

Представка за сазив епарх. скупштине темишварске. Читамо у „Србадији“: Др. Ранко Гранић разаслао је најближој околини представку да подпишу, у којој се од административног одбора тражи да сазове епарх. скупштину и да ова заузме положај према познатом решењу саборског одбора. Ту предсавку су потписали сви чланови епарх. скупштине у нашој околини и већ је послата куда треба. Епарх. админ. одбор имаће ту преставку да реши и тада ће и скупштина имати своје да каже. Надати се да ће сви чланови епарх. скупштине доћи и своје учинити.

Политичке вести.

Угарски сабор. У седници угарског сабора од четвртка расправљало се о индемнитету. Говорило је од опозиције два посланика, а од владине странке двојица. Опозиција је и овом приликом напала Банфија и владину странку. Владини посланици Семере и Рохоњи покушали су, да владу мало потпомогну али им је то слабо испало за руком. У петак није држана седница. Седница од суботе има да расправља о имунитету посланика Раковског, а држи се да ће ова ствар тешко бити довршена у тој седници, него има изгледа да ће се продужити и од недеље.

Из области духова.

Ноћ . . .

Седео сам за писаћим столом и призивах духа, кога данас највише потрзају и о коме највише пишу: »дух самоуправе« наше.

Одједном написа перо на хартији: — Ту сам!

— Ко?

— Дух патријарха Рајачића.

— Би ли могао да говорим са духом самоуправе?

— Не! Тај дух јако страда.

— Од кога страда?

— Страда од несавесних књижника и фарисеја српских. Несавесници, потрзају у свакој прилици њега, дух слободе, дух народне самоуправе, да њиме докажу, како народ нема слободе и како дух народне самоуправе даје управу — другима.

— Истина је! Ал ја бих баш за то да говорим с њим.

— Не можеш! Већина јадних кепеца није данас у стању да појми тај дух. Саборски одбор хоће силом да га утури у узак и тесан параграф; патријарх Георгије хоће да га поклопи камилавком; др. Вучетић га искреће као неку рукавицу, час на лице, а час на наличе, како му кад треба.

— Где је сад тај дух?

— Скрио се дубоко, дубоко, чак до у срце народа.

— Хоћемо ли га видети?

— Хоћете, ал онда, када тај дух загреје срца народа. И тада ће ако буде потребно, скинути патријарха с престола, и доћи ће да суди саборском одбору и удариће по оним вашим блатњавим киповима, којима се данас клањате као вођама својим, и разбиће их . . . Збогом!

— Само још две три речи.

— Не! Доста је свега. Ближи се дванајсти час. Збогом!

Перо ми испаде из руке и мени би, као да ме гуши нешто. Отворим прозор, те гледах на поље у мрак. Тек по негди светлуца жижак; — народ још већином — спава. Ал неће дуго . . . Ја тврдо верујем, да ће се скорим пробудити . . .

—ша.

Вести из места и са стране.

☛ Због празника Ваведенија излази данашњи број нашега листа на по табака.

Државни приходи и расходи. По званичним извештајима приходи наше државе су у трећем кварту за 2.365.550 фор. мањи према приходима трећег кварта лањске године а расходи за 567.817. Према томе излази да је трећег кварта ове године мањак од 1,797.733 фор. према трећем кварту лањске године.

Новинарска вересија. Читамо у „Србадији“: Ми смо покренули питање вересије, које је у „Застави“ опширније расправљено и донесен је предлог, да се сви српски листови договоре те да од нове године више ни једне новине ама ни један примерак не дају на вересију. Неки листови су ову мисао већ прихватили па је и прихваћамо и ми и никако не ћемо од нове године давати лист без новаца. Ваља да се и читаоци једном дисциплинирају кад траже тачност од листова. — До сад су прихватиле овај предлог „Застата“, „Грађанин“, „Бачванин“ и „Србадија“.

Висока одличија. Руски конзул у Скопљу, Виктор Феодоровић Машков пропутовао је целу Турску, а по налогу руског посланика у Цариграду Зиновјева. Задатак овај је доиста тежак и важан био и њега је могао на потпуно задовољство извршити само такав челичан карактер, као што је у г. Машкова. Зиновјев има у рукама сада опширан извештај од 2 0 страна, и весело је отпутовао своме цару у Ливадију, да му поднесе овај извештај и прими од њега потребна упутства. Султан је одликовао г. Машкова орденом османлије трећег степена а супрузи његовој Олги Петровној Машковој, поклонио је бриљантске минђуше. И краљ Александар одликовао је Машкова орденом белог орла IV. степена а супругу му орденом св. Саве III. степена. Из Београда су отишле телеграфски многе честитке г. Машкову на високом одликовању. А у Скопљу је и сам валија похитао да честита г. Машкову.

† **Јелена П. Карцева.** У Русији је умрла Јелена П. Карцева, управитељица болнице св. Ђорђа. Карцева је имала великих заслуга за оснивање руског Црвеног Крста. А колика је ова установа значајна и драгоцене вредности, познато је целом људском друштву. Дела Карцеве на овоме пољу, учинила су, да се створила мисао о оснивању Црвеног Крста. Погреб ове заслужне женскиње био је сјајан. Архијепископ финландски Антоније, настојатељ Колоколов и многобројно свештенство служили су на опелу, а присутне беху многе угледне личности, међу њима и више чланова царске куће.

Циганска посла. У селу Голом Врту живео је циганин по имену Винко, био је добар ковач и посао му је доста добро ишао, те је лепо зарађивао. Али други пет цигана, који су завидили Винку дођу изненада код њега, зграбе га и баце на земљу, те му отму 10 фор. што је имао код себе. Осим тога украду му и једног петла и две сикире, па ухвате маглу. Оружници чим су чули за овај догађај пођу у потеру за њима. Ухвате их у селу Обрежу где беху разапели своје циганске дворе. Цигани бојећи се батина одмах су признали све и оружници их предадоше суду.

ОГЛАСИ.

Foulard-Seide 65 kr.

bis fl. 3 35 per Meter — japanesische, chinesische etc. in den neuesten Dessins und Farben, sowie schwarze, weiße und farbige Henneberg-Seide von 45 kr. bis fl. 14.65 p. Met. — in den modernsten Geweben, Farben und Dessins. An Private porto und steuerfrei ins Haus. Muster umgehend.

G. Henneberg's Seiden-Fabriken
(k. u. k. Hofl. Zürich.) 582 47 51

ТЕОДОР ДРАГИЋ
ТРГОВАЧКА АГЕНТУРА
БЕЧ
573 1—3
Obere Donaustrasse, Produckteehof 63. Mezanin Thür Nr. 40.

Препоручује »инзолвентима« и оним трговцима и занатлијама, који се налазе у »конкурсу« своје посредовање за измирење како на бечком тако и на пештанском плацу уз гаранцију најкулантнијих услова и најбржег извршења.

Захтевани обавештаји одма се извршују.

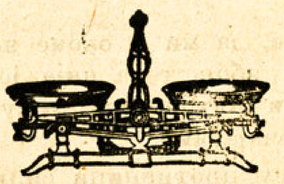

J. FLORENZ
k. u. k. Hof-Wagenfabrik
Wien, I./, Franz-Josefs Quai 3.
Препродавцима велики рабат.
Каталоге разашиље бадава и франко.

Рихтеров Анкер-Паин-Експелер
Liniment Capsici compos.

Овај чувени кућевни лек одржао је пробу и критику садашњег времена, јер се не мање већ од 30 година као поуздан лек употребљује, и то ублажава болове од реуме, костобоље, расхлађења и томе сличних патња и болести, да га и сами лекари врло често болесницима прописују. Овај прави Анкер-Паин-Експелер, није никакво тајно средство за употребљавање, но прави народни кућевни лек, који због тога не би требао ни из једне куће да фали. За цену од 40 новч., 70 новч. и 1 фор. може се у свима лекарницама добити. Главно стовариште код **Josef v. Török Apotheker in Budapest.**

Код куповања треба пазити, те да се од преваре и штете сачува, треба сваку флашицу, која нема на себи ове ознаке (ленгера) и име Рихтер да ју врати натраг.

F. Ad. Richter & Cie k. u. k. Hoflieferant, Rudolstadt.
5 5 7—39

У животу никад

се неће десити тако ретка прилика, да се могу за **само 3 фор. 75 новч.** купити следећа занредно лепа колекција јеспапа.

20 комада 20 комада
3 фор. 75 н 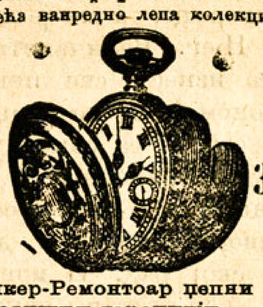 3 фор. 75 н.

1 Јубиларни Анкер-Ремонтоар џепни сат тачно ходећи уз петогодишњу гаранцију,
1 прави позлаћени панцир-ланац,
2 ком. златни имитирани прстена најновијих фазона са вештачким брилантима,
2 ком. дугмади за манжетне од дубл-злата са механизмом,
1 врло диван брош са иглом,
3 ком. дугмади за груди,
1 патент-дугме за крагнове,
1 врло фина игла за краватну,
1 кутија (футрола) за Анкер-сат,
1 џепно огледало са кутијицом,
1 игла за блузе, фезонирано злато,
1 крејон (Сгауоп), може се употребити и као прикопча са механичном справом.
4 предмета за шалу, који проузрокују веселост а који сами иначе 1 фор. 50 нов. вреде.

Ови сви 20 дивних драгоцених предмета заједно са Анкер-Ремонтоар-сатом коштају само

3 фор. 75 нов.

Што се не буде допадало радо ће се изменути, или се повраћа новац, по томе је сваки губитак искључен. Истоветни огласи су потворе. Може се поручити за готово или са поузећем од 574 1—3

Rabinovicz
Wien, I. Maximilianstr. 3. Z. N.

Златна медаља светске изложбе у Паризу

ЧОКОЛАДА И КАКАО
Suchard.

Да би се избегао сваки неспоразум, чини се поштована публика пажљивом, да творница **PH. SUCHARD** тако звану **БРУХ-ЧОКОЛАДУ** нити прави, нити у промет пушта.

Чоколаде Suchard јесу уз гаранцију чисте;
Чоколаде Suchard имају омотач од стенина;
Чоколаде Suchard увијене су још једним омотачем;
Чоколаде Suchard имају на омотачу фабричну марку и потпис.

353 2—

Одликован медаљом за оцене на светској изложби у Чикагу.

Главни уредник Јаша Томић. Одговорни уредник Константин Брадваровић. Српска штампарија дра Свет. Милетића у Новом Саду.